

- складання маркетинг-плану (технологія реалізації тур продукту, способи стимулювання продажів, ціноутворення, рекламна кампанія);
- складання плану виробництва туристичних послуг і контроль якості туристичного продукту;
- здійснення планування роботи персоналу;
- організація юридичного планування та управління ризиками;
- розробка фінансового плану.

Висновки. Рішення зазначених питань пов'язана з необхідністю підвищення якості навчання в даній галузі. Необхідною умовою підвищення якості підготовки менеджерів з туризму є обов'язкове впровадження курсу «Інвестиційний менеджмент в туризмі».

Створення високоефективної туристичної індустрії в регіонах сприятиме економічному та соціальному розвитку регіонів, збереженню навколишнього середовища, залученню інвестицій, створенню робочих місць.

Таким чином саме комплексний підхід дозволить аналізувати туристичну індустрію, забезпечить можливість уникнути помилок, сприятиме формуванню розвитку туризму, посилить його вплив на економічний розвиток регіонів та України в цілому.

ЛІТЕРАТУРА:

1. *Комплексна програма розвитку науково-навчального центру «Синевир»*/Обозний В.В./ – К.: НПУ ім. М.П. Драгоманова. – 2011. – 44с.
2. *Гриньова В.М., Великий Ю.М. Інвестиційний менеджмент.* – Х.: Інжек, 2004. – 404 с.
3. *Коюда В.О., Лепейко Т.І., Коюда О.П. Основи інвестиційного менеджменту: Навчальний посібник.* – К.: Кондор, 2008. – 340 с.
4. *Мальська М.П., В.П. Худо, В.Є. Цибух. Основи туристичного бізнесу: Навчальний посібник.* - К.: Центр навчальної літератури, 2004. - 271 с.

Горбачук М.С.

СУЧАСНИЙ СТАН ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

В статті розглядаються основопологаючі складові рівня сучасного інноваційного розвитку економіки України. Дана коротка характеристика існуючих проблем на цьому шляху і необхідних кроків для їх вирішення.

Ключовим аспектом підвищення рівня конкурентоздатності економіки України є впровадження та утвердження в ній інноваційної моделі розвитку, в основі якої лежить побудова високоефективної соціально-орієнтованої економіки, завдяки забезпеченню стабільного інноваційного розвитку економічних систем всіх рівнів. Незважаючи на те, що необхідність розвитку науково - технічної сфери та переходу до високотехнологічного виробництва як основи інноваційної економіки, підтверджується Законами та Стратегіями на урядовому рівні вже досить давно, реальний стан сучасного інноваційного розвитку економіки України є критично незадовільним з тенденцією до подальшого відставання від провідних держав світу.

Підтвердженням цьому є постійне погіршення позицій нашої держави у ключових індексах конкурентоздатності та статистична інформація, що стосується інноваційної діяльності в країні. Так, питома вага підприємств, що займаються інноваційною діяльністю скоротилась з 18% у 2000 році до 13,8% у 2010 (на 4,2%); питома вага підприємств, що впроваджували інновації знизилась з 14,8% в 2000 році до 11,5% в 2010 році (3,3%); кількість інноваційних технологій куплених підприємствами з-за кордону знизилась майже в чотири рази з 534 технології у 2009 році до 142 у 2010 році; в той же час імпорту високотехнологічних товарів кінцевого споживання в Україну зріс з 1,6 млрд дол. США до 3,3 млрд дол. США. [1]

Кількість організацій, які виконують наукові дослідження й розробки на 2010 рік склала 1303 одиниці, що незважаючи на існуючі тенденції зростання цього показника протягом 1991-2010 років, в результаті навіть менше за кількість у 1991 році (1344 організації). Чисельність науковців суттєво скоротилась з 295010 осіб у 1991 році до 89534 осіб у 2010 році (на 70%). Обсяг виконаних наукових та науково-технічних робіт V (Фактичних пінах чіпс ч 1 111.7

млн. грн. у 1996 році до 9867,1 млн. грн. у 2010 році, однак його питома вага у ВВП скоротилась з 1,36% у 1996 році до 0,90% у 2010 році при постійній тенденції до скорочення. [2]

Таким чином, наявні індикатори рівня інноваційного розвитку економіки України переконливо свідчать про скрутну ситуацію в країні в плані науково - технічного забезпечення, що абсолютно протирічить глобальним викликам сучасності та позиціонуванню України як країни - активного учасника світових економічних процесів.

Для боротьби з існуючими проблемами на шляху стійкого інноваційного розвитку була розроблена Стратегія розвитку економіки України у період до 2020 року за результатом проведення парламентських слухань «Стратегія інноваційного розвитку України на 2010 - 2020 роки в умовах глобалізаційних викликів». Ця Стратегія передбачає два етапи інноваційного розвитку до 2020 року та два варіанти сценарію їх реалізації. На першому етапі (2009 - 2012 роки) передбачається:

- подолати наслідки фінансової кризи та досягти макроекономічної стабілізації;
- відновити економічне зростання;
- створити сприятливі умови для підвищення адаптивності економіки до зовнішніх шоків;

ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ

«здійснити інституційне забезпечення переходу України до сталого розвитку; підвищити якість інфраструктури та проведення Євро 2012. Другий етап (2013-2020 роки) - період формування фундаментальних основ сталого розвитку, активізації реформ з подальшим закріпленням стабільно стійких темпів розвитку, адаптування економіки і суспільства до кліматичних змін, підвищення рівня людського розвитку, переходу на інноваційну модель розвитку, модернізації індустрії та високоєфективного аграрного виробництва. Відповідно до цих етапів розраховано сценарні варіанти змін основних макроіндикаторів економіки України, зокрема приріст валового внутрішнього продукту (табл. 1).

Таблиця 1

Сценарні варіанти приросту ВВП у період до 2020 року (%), передбачені проектом Стратегії розвитку економіки України у період до 2020 року

	2009 - 2012 (у середньому за період)		2013 - 2020 (у середньому за період)	
Приріст ВВПУо	за інерційним сценарієм	інвестиційно-активним	за інерційним сценарієм	за інвестиційно-активним
	1,5	4,0	5,2	6,5

Пжепелл: 4 ст. 182

Варто відзначити, що за даними Державної служби статистики України за результатами 2011 року приріст ВВП склав 5,2%, [2] що навіть перевищує розвиток за інвестиційно - активним сценарієм. Іншим питанням є за рахунок чого відбувся цей приріст, якщо показники по інноваційній діяльності практично всі скоротились.

Виходячи із вище зазначеного найоптимальнішим завданням на сьогодні, для забезпечення стабільного інноваційного розвитку економіки України, постає зменшення її залежності від імпорту шляхом проведення цілеспрямованої політики сприяння підвищенню рівня конкурентоздатності пріоритетних галузей економіки, до яких за Законом України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» на 2011-2021 роки відносять: 1. Освоєння нових технологій транспортування енергії, впровадження енергоефективних, ресурсозберігаючих технологій, освоєння альтернативних джерел енергії.

2. Освоєння нових технологій високотехнологічного розвитку транспортної системи, ракетно-космічної галузі, авіа- і суднобудування, озброєння та військової техніки.

3. Освоєння нових технологій виробництва матеріалів, їх оброблення і з'єднання, створення індустрії наноматеріалів та нанотехнологій. 4. Технологічне оновлення та розвиток агропромислового комплексу. 5. Впровадження нових технологій та обладнання для якісного медичного обслуговування, лікування, фармацевтики.

6. Широке застосування технологій більш чистого виробництва та охорони навколишнього природного середовища.

7. Розвиток сучасних інформаційних, комунікаційних технологій, робототехніки. [3]

Ці напрями впровадження інноваційної діяльності, спрямовані на створення високотехнологічної конкурентоспроможної екологічно чистої продукції, збільшення експортного потенціалу держави з ефективним використанням вітчизняних та світових науково-технічних досягнень та забезпечення економічної безпеки держави. Підтримка та сприяння розвитку саме цих напрямів забезпечить зсув з місця української інноваційної моделі розвитку економіки на шляху до її повного утвердження.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. "Щодо розвитку науково-технічного потенціалу промислового сектору України". Аналітична записка.- НІСД при Президентові України. [Код доступу: <http://www.niss.gov.ua/articles/6771/>]
2. Державна служба статистики України. Електронний ресурс [Код доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>]
3. Закон України Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні від 8 вересня 2011 року N 3715-VI., Київ
4. Стратегія інноваційного розвитку України на 2010-2020 роки в умовах глобалізаційних викликів. - Проект

УДК 811.112.2'373.43

Горбач О.В.

ОСНОВНІ НАПРЯМКИ ДОСЛІДЖЕННЯ НЕОЛОГІЗМІВ У СУЧАСНІЙ ЛІНГВІСТИЦІ (на матеріалі лексики маркетингу сучасної німецької мови)

В статті розглядаються основні напрями в изучении основної одиниці неології – неологізма, к которым в современной лингвистике относят структурно-семантическое, социолингвистическое, психолингвистическое, когнитивное и динамическое. В рамках социолингвистического направления поднимаются вопросы развития лексической подсистемы языка под влиянием экстралингвистических факторов. Психолингвистическое направление рассматривает неологизм в связи с мыслительными процессами коммуниканта. Когнитивное направления разрабатывает проблемы выявления нового знания, которое характерно для неологизмов, и специфики информации, которая «прячется» за ним.

Існування різних трактувань основної одиниці неології – неологізму – обумовлює різні напрями вивчення цього явища: структурно-семантичного, соціолінгвістичного та психолінгвістичного, когнітивного, динамічного.

Протягом останніх десятиліть у неології активізувався **соціолінгвістичний** напрям. Неогенний бум у багатьох сучасних європейських мовах супроводжується надмірною активізацією вживання слів іншомовного походження та інтенсифікацією